

שרה רוזמן סופדת ליונה רוזנטלר ז"ל

נפרדתי ממך, יונה יקרה, ביום ראשון האחרון, כשישבתני ליד מיטתך, בביתך בחצי השנה האחרונה, בירושלים. שלוהה שכבת, בעיניים עצומות, ולא נותר לי אלא לקוות שהקדוש ברוך הוא יאסוף אותך במהרה אליו, ללא סבל וכאב.

כאחות היית לי.

שנים גרנו בשכנות, בדירות צמודות, במרפסת משותפת - שכנות טובה כל כך. ילדינו גדלו ביחד ואחר הצהריים אכלנו יחדיו את ארוחות הארבע המסורתיות, בפשטות ובשמחה.

שנים היינו צועדות ביחד את צעדת אחר הצהריים הספורטיבית. היה לך מנהג קבוע: כל לכלוך שראית בדרך - היית מתכופפת ומרימה. לפעמים השתדלתי להשיג אותך ולאסוף את הלכלוך לפניך. הניקיון והאסתטיקה היו חשובים לך - גם בבית פנימה וגם במרחב הציבורי.

המסירות שלך לתפקידיך בלטה בכל דבר שעשית.

שנים רבות עבדת כמטפלת ילדי בית הספר בקיבוץ. עד היום תוססת קבוצת הוואטסאפ בשם: "הילדים של יונה" - קבוצת המטופלים שלך שלא שוכחים אותך ומזמינים אותך לכל אירוע חגיגי שהם מציינים.

טיפלת גם בילדיי. מירב בתי מזכירה עד היום באהבה את זיכרונותיה ממך כמטפלת.

לאחר מכן עברת לטפל בחניכי חברת הנוער שלנו, כשדודה זהבי, ייבדל לחיים ארוכים, היה המנהל. גם כאן התמסרת כל ליבך לתפקיד ויצרת קשרים נהדרים עם החניכים.

כשסיימת תפקיד זה הפכת להיות מנהלת בית שקמה שלנו, ובעצם עיצבת אותו בצלמך ובדמותך. יצרת בית נעים ויפה וטוויית קשרים חמים עם המטופלים שלך ועם בני משפחותיהם - ברגישות, במסירות ובמלוא הרצון הטוב.

ביתך היה פתוח לפניי תמיד. הרגשתי בנוח להיכנס, לשתות משהו חם ביחד ולשוחח.

זכור לי הכאב הרב עם פטירתו של בעלך מיכה ז"ל. עכשיו הוא בוודאי מקבל את פניך בשמחה בעולם שכולו טוב.

שניכם הייתם בעלי עקרונות ולא רציתם להתפשר על עקרון החיים בקיבוץ השיתופי. כך זכינו בכס והגעתם אלינו מבני דרום. הקמתם משפחה לתפארת. נוכחתי שוב במשפחה היפה שלך בשנים האחרונות, כאשר כוחד הלך וירד - באיזו רגישות ואהבה ליוו אותך הבנות וכל המשפחה.

אני מקווה שתמצאו, משפחה יקרה, נחמה בידיעה שליוויתם אותה בכל כך הרבה כבוד ודאגה, ובשבט הגדול שקם למשפחת רוזנטלר.

יונה יקירתי. תחסרי לי מאד. אנא התפללי עבורנו לשחרור החטופים, לשובם בשלום של כל חיילינו, להחלמתם של הפצועים ולימים טובים על כל עם ישראל.

מחברתך האוהבת מאד -

שרה.

הבת מלפני סופדת לאמה, יונה רוזנטלר ז"ל

אמא יקרה, אהובה.

אני מתחילה מהסוף ... מהפרידה שלך מהעולם הזה, בשקט במבט טוב. חגגת איתנו בר מצווה לצורי, צעיר נכדייך. כבר לא היה לך קל אבל הבעת רצון להיות יחד. כשהפיזיותרפיסט היה מגיע, היית עוד זוקפת ראש ועושה איתו את התרגילים, מה שאפשר וצריך. בשבועיים האחרונים התכנסת

והרפית ונחלשת. פסח הגיע ואת מסבה במיטתך על כריות. מהחלון של דירתך, ירושלים מציצה והרבה ירוק כפי שאהבת. אין בעינייך תלונה, אין כאב, מחלקת עוד קצת נשיקות ביד לבאים לבקר ועוקבת במבטך השלו.

הרגשנו כולנו הבוקר שזכית ביושר בפרידה טובה ללא סבל, כאילו עיצבת אותה לפי הכללים שתמיד היו לך. בלי להטריח, בלי להתלונן. לתת לאחרים הרגשה טובה שאת סומכת עלינו גם בלי שאת אומרת ומחליטה.

בשנים האחרונות יכולת הדיבור שלך נפגעה. מפעם לפעם מילותייך הצטמצמו. כמה היה לנו קשה לראותך מנסה לומר משהו ולא מצליחה או שאיננו מבינות... ובתוך צמצום המילים והחסר הגדול המילים שנשארו איתך היו: תודה, נהדר, מקסים. מתגעגעת.

ובמקום מילים הנשיקות הפכו לטקס, הפכת לך למנהג לקחת את ידינו שלנו, של הנכדים, החתנים והנינים, ולנשק נשיקות ברכה.

הצלחת במשך כל כך הרבה שנים לזכור בכל לידה ויומולדת לתת מתנה, גם כשהמשפחה כל כך גדולה ומסתעפת. ללידות את קונה פמוט, לבר מצוות - חנוכייה. בתשומת לב אישית מוסיפה עוד ועוד אור בבתינו. תודה.

כמה היה לך חשוב הבית, יחד עם אבא. הבית היה מקור למפגש ושיחה, הוא היה פתוח לחברים שלכם ושלנו. זוכרת הרבה פעמים שאנשים היו באים לשבת איתך ולהתייעץ, היית עושה את זה במאור פנים וברגישות.

במהלך השנים פתחתם את הבית לאנשים שהגיעו מרחוק והפכתם אותם לחלק מהמשפחה. דאגת תמיד שהבית יהיה יפה. שיהיו בו כלים נאים וצמחים. תמיד ידעתי שהבית שלי, שאומנם הוא בקיבוץ וכמו של כולם, אבל הוא הכי יפה.

לימדת אותנו מה מתאים למה, איך לתלות תמונות, להשקיע באסתטיקה ולהינות ממנה. באופן פשוט.

תמיד השקעת לכל אירוע בבגד טוב. פעם זה היה כולל קניית בד משובח ותכנון עם חנה קיני - התופרת שכל כך אהבת. גם איתנו היית נוסעת לתל אביב שנראה, שנבחר, והיו כמובן גם הערות שזה יהיה כמו שצריך. מכבד וצנוע.

אמא יקרה, הגעת לסעד עם אבא ועם יעל. הייתם זוג צעיר שרצה חיי שיתוף מלאים. לאורך השנים בסעד מילאת תפקידים רבים שרובם היו בחינוך וטיפול. יש לך קבוצות של ילדים מסעד שטיפלת בהם במסירות רבה והם החזירו לך אהבה גדולה. עד היום אנחנו לעיתים לא מתאפקות ומציצות בקבוצת הווסטאפ שנקראת "הילדים של יונה", ילדים שטיפלת בהם מילדות עד בגרות, וכל שביעי של פסח היו מתאספים במרפסת לאכול כדורי מצות בשוקולד ולספר מה שלומם.

זכית גם להיות אם בית אהובה של חברת הנוער יחד עם דודה ועופר ולתת לנערים ולנערות תחושה של בית כמה שאפשר.

סעד הייתה חשובה לכם ואהבתם אותה. את האנשים, את הדשא הירוק, את התפילות והחגים. היה איכפת לכם שיהיה פה טוב, שסעד תעשה טוב. עודדתם וסייעתם בהקמת בית הילד, ואת, אמא, הקמת וניהלת את בית שקמה שהיה למקום עבודתך בשנותייך המאוחרות. אספת צוות מסור והפכתן לחברות.

למדנו ממך לא מעט על טיפול בעת זיקנה. רצינו להתייעץ איתך עוד קצת בתקופה האחרונה – מה הכי טוב לך והכי נכון. לא תמיד קיבלנו ממך תשובה אבל הרגשנו שאת סומכת עלינו. אנחנו מקווים שלא טעינו, שהבנו אותך נכון גם ברגעים ללא מילים.

באיסרו חג סוכות, כשכל הקיבוץ והעוטף התפנה העברנו אותך לדיור מוגן בירושלים שקיבל אותך
בנדיבות רבה. את חוזרת באיסרו חג פסח לסעד שלך ולאבא שחיכה לך.
אנחנו שמחים שאתם, אנשי סעד, פה ומברכים על הנס שקרה לקיבוץ. מקווים שהימים שיבואו
יתנו לכם כוחות להמשיך ולעשות טוב לעצמכם ולסביבה. אמא התגעגעה כל כך.
תודה לאן שליוותה את אמא בשנתיים האחרונות. דאגת וטיפלת בה מקרוב.
תודה לצוות נופי ירושלים שהיה עבור אמא ואן בית לכל דבר בחצי שנה האחרונה.
אמא, את נאספת אל אבותיך. אל סבתא חנה, סבא ברך, אבא ואחותך אסתר, כולם אהובים.
נוחי בשלום, השארת לנו הרבה טוב.

לופית - פס הבנות.
